

CHƯƠNG THỨ HAI

MÂY TRÔI MẶT BIỂN

Thuyền đã buông neo giữa biển khơi.

Có lẽ Tiểu Phi muốn dừng chuyện lại đó, để chờ xem nhiều xác chết khác trôi đến, như chàng sự đoán vừa rồi với Lý Hồng Tụ.

Chàng vỗ lấy một con bồ câu rần, ngoạm miếng, nhai ngấu nghiến đoạn nốc một chén rượu bồ đào.

Vừa khà một hơi dài khoan khoái, chàng bỗng ngẩng mặt nhìn ra. Một thân người nữa từ từ trôi đến.

Thân đó vận chiếc áo màu đỏ, dài đến gối, gương mặt chưa sạm nắng, cỡ bốn mươi tuổi, nơi cằm có bộ râu thưa, khoé mắt nhăn nheo, bàn tay tả bình thường, bàn tay hữu thì to lớn gấp hai lần gân xương lộ ra, lòng bàn tay đo đỏ như màu áo.

Lý Hồng Tụ kinh hãi kêu lên :

-Xác chết của Sát Thủ Thư Sinh Tây Môn Thiên ! Thật không thể tưởng y lại có cái kết cuộc thâm như thế này !

Tiểu Phi than thở :

-Y giết chết Tả Hựu Tranh, chung quy rồi cũng bị người khác giết lại !

Lý Hồng Tụ lẩm nhẩm :

-Ai giết y ? Tay nào hạ nổi y, kể ra cũng không vừa !

Chợt nàng nhìn thấy một vết thương nơi yết hầu Tây Môn Thiên nước biển đã rửa sạch máu, da thịt tím sậm lại, sóng đánh nhấp nhô làm phập phồng lớp da rìa, quanh vết thương.

Lý Hồng Tụ tắc lưỡi:

-Vết thương do mũi kiếm gây nên ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Đúng !

Lý Hồng Tụ tiếp nối:

-Vết thương sâu không quá một tấc, trong thiên hạ võ lâm, chỉ có đệ tử hai phái Hải Nam và Lao Sơn mới xử dụng được kiếm pháp tài tình như vậy, hạ địch thủ với một tấc kiếm, không sâu hơn mà cũng không cạn hơn, trăm lần như một !

Tiểu Phi lại gật đầu :

-Đúng !

Lý Hồng Tụ đưa ra nhận xét:

-Thực ra, Hải Nam kiếm phái và Lao Sơn kiếm phái cách đây không xa lắm. Kiếm pháp của Lao Sơn phái thì do Đạo gia chánh tông lưu truyền, dù cấp bách thế nào lối xử dụng cũng bình hòa, trầm tĩnh, quang minh chánh đại. Cứ theo vết thương của Tây Môn Thiên mà luận, thì kẻ hạ thủ có phần nào cấp bách, là chọn

yết hầu mà công vào, hành động đó không được cao thượng lắm. Như vậy Tây Môn Thiên chết vì bọn Hải Nam kiếm khách chứ không phải do bọn Lao Sơn phái hạ thủ ! Nhưng nếu vậy thì kỳ quái vô cùng !

Tiểu Phi trở mặt :

-Kỳ quái ?

Lý Hồng Tụ gật đầu :

-Kỳ quái thật đó ! Hải Nam kiếm phái với Chu Sa môn, chẳng những không có oán cừu gì, mà còn liên quan mật thiết với nhau nữa. Tám năm trước đây, Chu sa môn bị Lang Nam Thất Kiếm vây hãm đang hồi nguy kịch thì Hải Nam phái từ nghìn dặm xa kịp đến nơi giải cứu, thế mà giờ đây, cao thủ Hải Nam phái lại hạ thủ trưởng lão Chu sa môn ? Vậy nghĩa là gì ? Điều đó quả thật trên chỗ tưởng tượng của người đời !

Tiểu Phi lẩm nhẩm:

-Tả Hựu Tranh trong Thiên bang vô cớ bị Tây Môn Thiên trong Chu sa môn hạ sát, rồi Tây Môn Thiên lại bị Hải Nam phái giết một cách hồ đồ vô lý do ! Có sự tình gì bí mật trong những vụ án này ?

Lý Hồng Tụ cười nhẹ :

-Lưu huynh lại động tính củ rồi phải không ? Định can thiệp vào việc thiên hạ như bao lâu nay chắc ?

Tiểu Phi cũng cười :

-Lý muội mắng khéo ngu huynh lưỡi biếng đó chứ ! Được rồi ngu huynh sẽ tìm một việc gì làm cho Lý muội xem !

Lý Hồng Tụ trầm ngâm một chút :

-Việc gì thì không biết như thế nào, chứ việc này xem ra mệnh mông đại đồng quá, chẳng những thế, lại còn nguy hiểm cùng cực đấy !

Nàng mơ màng tiếp nối :

-Hai hôm nay, Dung thơ lại ngọa bệnh, đang lúc mình có việc lo, mà lại đi gánh vác việc người, tiểu muội thiết tưởng không hợp lúc !

Tiểu Phi điểm một nụ cười :

-Việc càng nguy hiểm càng gây nhiều thích thú, càng mệnh mông đại đồng, càng có nhiều bí mật cho mình khám phá, với việc như vậy mà mình hành động có kết quả, thì không uổng công phu chứ có sao ? Nếu có ngại ngùng, là tình trạng sức khỏe của Dung muội thôi !

Lý Hồng Tụ thở dài :

-Tiểu muội biết thế nào rồi Lưu huynh động tính hiếu kỳ, muốn khám phá ra mọi bí mật quanh những vụ án này ! Có lẽ Lưu huynh sinh ra là để gánh vác việc thiên hạ hay sao ấy ! Gặp một việc nào bí mật, chừng như không khám phá được là ăn ngủ không yên vậy !

Bỗng nàng nhoẻn miệng cười, tiếp nối:

-Cũng may là sự việc vừa diễn ra đó, mù mờ vô căn cứ, muốn truy nguyên ra có khác nào mò kim giữa biển sâu ? Dù Lưu huynh có muốn gánh vác cũng không biết bắt đầu từ đâu nữa !

Tiểu Phi bữu môi :

-Rồi Lý muội sẽ thấy, tự nhiên sự việc sẽ tự nó phô bày các mối giúp ta phăng lặn vào sâu diễn tiến, những mối đó rất nhiều ta chỉ cần chọn lựa mối nào thực tiễn nhất mà theo dõi thôi !

Chàng thốt xong, với lấy chiếc đùi gà, dựa lưng vào be thuyền mà nhai, rồi nốc rượu.

Lý Hồng Tụ cười nhẹ:

-Thật tiểu muội không hiểu nổi tại sao Lưu huynh lại có thể ăn, uống ngon lành bên cạnh hai xác chết !

Nàng lại nhìn ra mặt biển !

oOo

Không lâu lắm, một thân người thứ ba trôi đến.

Không rõ vì nắng tấp hay vì làn da tự nhiên, người đó mặt mày đen như lọ chảo, râu ngắn, vận áo đạo màu xanh, có vóc dáng cao lớn.

Mỗi một xác chết trôi đến, Tiểu Phi đều dùng dây kéo lên thuyền cả.

Tay chân xác thứ ba này lạnh như giá băng, một tay còn nắm chặt nửa đoạn kiếm, thuộc loại kiếm dài, ánh thép chớp ngời dưới bóng dương quang một màu xanh biếc.

Nửa mảng đầu bị chém băng rơi đầu mất.

Lý Hồng Tụ không dám nhìn xác chết lâu hơn.

Tiểu Phi lẩm nhẩm:

-Quả nhiên là một môn hạ của Hải nam kiếm phái !

Lý Hồng Tụ trầm giọng :

-Lưu huynh nhận diện được à ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Nạn nhân là Linh Tụ Tử, một nhân vật trong Hải nam Tam kiếm, hắn có thủ pháp tối độc, trong thiên hạ võ lâm ngày nay, kể ra chẳng có mấy người địch nổi hắn !

Lý Hồng Tụ thở dài :

-Hắn dùng kiếm đâm yết hầu kẻ khác, không ngờ lại bị chém bặt một mảng đầu!

Nàng cố nén sự thương tâm, quay lại nhìn xác chết một lúc đoạn thốt:

-Suy qua tình huống, Linh Tụ Tử sau khi tung kiếm đâm vào yết hầu địch, lâm vào thế không còn xoay trở được nữa, do đó hắn bắt buộc phải thu kiếm chém vũ

khí kẻ tấn công hấn bất ngờ, nhưng vũ khí của kẻ đó thuộc loại quý, chém sắt như chém bùn, nên thanh kiếm của Linh Tụ Tử bị tiện làm đôi.

Vũ khí của kẻ đó còn dư lực bay qua đầu hấn, chém bặt đi một mảnh. Vũ khí của bọn Hải Nam phái là trường kiếm, được chế luyện bằng loại thép lạnh tìm tận đáy biển, rắn chắc vô cùng, thế mà vẫn không chịu nổi một nhát vũ khí của địch, điều đó chứng tỏ vũ khí địch còn rắn chắc hơn mấy phần lại có thủ pháp trầm trọng lắm.

Tiểu Phi hỏi :

-Lý muội đoán vũ khí đó là loại gì ?

Lý Hồng Tụ không do dự :

-Đao !

Tiểu Phi nhìn sững nàng :

-Do đâu mà Lý muội dám quả quyết như thế ?

Lý Hồng Tụ giải thích :

-Chỉ có đao pháp mới khắc chế nổi kiếm pháp, nhất là khi địch sử dụng trường kiếm. Trong thiên hạ hiện tại nhân vật nào sử dụng đao pháp lợi hại đến độ Linh Tụ Tử không kịp trở tay ? Phải biết cao thủ trong Hải nam phái rất kỵ dùng kiếm đón đỡ vũ khí địch, bị bức bách lắm Linh Tụ Tử không còn cách gì khác hơn nên mới đưa kiếm hứng đao như vậy !

Tiểu Phi gật đầu :

-Đao pháp có phần linh xảo nhanh nhẹn hơn kiếm pháp nhiều, nếu xấp lại gần địch thì càng lợi hại hơn nữa. Nhưng dùng đao pháp bức bách Linh Tụ Tử không trở tay kể ra cũng là một việc khó khăn tưởng không mấy người làm nổi.

Chàng dừng lại điểm một nụ cười, tiếp nối :

-Tuy nhiên ta phải nhớ đến một người.

Lý Hồng Tụ chớp chớp mắt:

-Lưu huynh muốn nói đến Vô Ảnh Thần Đao Trác Mộc Hợp ? Như vậy là Lưu huynh lầm !

Tiểu Phi kinh dị :

-Lầm ?

Lý Hồng Tụ cười nhẹ :

-Vô Ảnh Thần Đao Trác Mộc Hợp nổi danh tay đao đệ nhất khắp Trung thổ, đao pháp nhanh vô tưởng, địch không thể nhận ra đường đao tiến công hướng nào mà đón đỡ hoặc né tránh. Thanh đao của Trác Mộc Hợp có tên là “Đại Phong Đao” một trong mười ba món vũ khí được thần thánh hóa hiện nay. Nếu gặp Trác Mộc Hợp tự nhiên Linh Tụ Tử phải bó tay !

Tiểu Phi hỏi nhanh :

-Nếu vậy Linh Tụ Tử bị Trác Mộc Hợp hạ sát ?

Lý Hồng Tụ lắc đầu :

-Từ ba mươi năm qua, Trác Mộc Hợp tung hoành nơi vùng Đại mạc giang hồ tặng cho y tước hiệu “Sa mạc vương” y can cố gì lại vượt vạn dặm đường dài từ Đại mạc đến đây ?

Tiểu Phi thông thả điểm một nụ cười :

-Cô nương không biết, thì còn tại hạ biết !

Lý Hồng Tụ chớp chớp đôi mắt đẹp :

-Lưu huynh có muốn đánh cuộc với tôi không ?

Tiểu Phi lắc đầu :

-Ai lại nữ đánh cuộc khi mình cầm chắc cái được trong tay ? Làm như vậy chẳng hóa ra tôi lừa cô nương à ?

Vừa lúc đó, một giọng nói ngọt ngào từ dưới lòng khoang thuyền vọng lên:

-Đánh cuộc với nhau đi ! Nên đánh lắm ! Ai thua cuộc thì rửa chén bát hộ tôi trong một tháng !

Lý Hồng Tụ vừa cười vừa mắng :

-Tiểu quỷ ! Ai cho phép ngươi nghe trộm ?

Tống Diêm Nhi bật cười khanh khách :

-Nhìn thì tôi không dám nhìn, nhưng nghe ngóng tự nhiên dám nghe ngóng chứ !

Lý Hồng Tụ day qua Tiểu Phi:

-Lưu huynh nghe tiểu quỷ nói đó ! Đúng là tiểu quỷ, trên thế gian này có cái tiện nghi nào, nàng cũng đều chiếm hết ! Nàng sinh ra để hưởng cổ thiên hạ dọn sẵn !

Tiểu Phi tựa mình vào màn hình thuyền, mơ mơ màng màng không nghe ai nói gì.

Lý Hồng Tụ bước tới gần hơn :

-Lưu huynh chờ gì ? Chờ Trác Mộc Hợp ?

Tiểu Phi đáp băng quơ :

-Biết đâu...

Lý Hồng Tụ cười nhẹ :

-Chờ không được ! Sa Mạc Vương không đến đâu ! Nếu lão ấy đến Trung nguyên vị tất có tay nào giết nổi lão ? Mà những tay giết nổi sẽ không bao giờ giết lão.

Tiểu Phi ngưng trọng thần sắc :

-Tây Môn Thiên và Tả Hựu Tranh xưa nay không có oán thù gì với nhau thế tại sao họ Tây Môn lại giết họ Tả ? Rồi đến Linh Tụ Tử với Tây Môn Thiên kẻ chân trời người góc bể tuy cùng giang hồ xuôi ngược song chẳng bao giờ va chạm quyền lợi tại sao Linh Tụ Tử lại hạ sát Tây Môn Thiên ? Rồi đến Trác Mộc Hợp và Linh Tụ Tử giữa nhau chẳng có một điểm ân oán tình cừu tại sao Trác Mộc Hợp lại hạ sát Linh Tụ Tử ?

Chàng thở dài mấy tiếng rồi tiếp:

-Trên thế gian này, có biết bao nhiêu điều bất ngờ, trí khôn của con người không tưởng tượng nổi ?

Thái dương chếch về tây, từ lúc chiếc thuyền người đầu tiên xuất hiện thời gian trôi qua đã khá lâu rồi.

Trên sân thuyền, ba xác chết nằm nguyên đó, có lẽ chủ thuyền chưa chịu vất trở lại mặt biển là cốt chờ cho tất cả sưu tầm nghiên cứu kỹ lưỡng chẳng ?

Rồi chiếc thuyền thứ tư lại theo sóng đùa trôi tới, đúng như Tiểu Phi dự đoán. Những chiếc thuyền trước trôi lên hụp xuống khi trầm khi bổng, nhưng chiếc thuyền này lại giống một cái bè, dù gió dồi sóng đập cách nào cũng không hụp khỏi mặt nước.

Những chiếc thuyền khác Lý Hồng Tụ còn dám thả nhiên mà nhìn, hiếu kỳ mà nhìn song đến chiếc thuyền này, vừa trông thấy là nàng quay mặt sang hướng khác.

Chiếc thuyền đó theo sự sinh lên trông giống như một người mập mạp ngộ nạn, mà nhìn lý tưởng tượng là một người ốm.

Trong nhất thời Tiểu Phi không có thể nhận xét chắc chắn được.

Chiếc thuyền đó đã trương lên gần như nát rữa.

Thuyền mập ? Thuyền ốm ? Thuyền già ? Thuyền trẻ ? Tiểu Phi phải lắc đầu, không suy đoán nổi. Hóa chẳng có thể nhận ra đó là một nam nhân hay nữ nhân mà thôi.

Chàng giương to đôi mắt nhìn trừng trừng vào chiếc thuyền. Làn da đen vì nắng tấp đã biến thành đỏ sậm.

Lý Hồng Tụ rung rung giọng:

-Lợi hại thật ! Ai độc thật ! Để tôi vào gọi Dung thơ thơ ra xem, có lẽ chị ấy biết là nạn nhân ngộ độc như thế nào.

Tiểu Phi lắc đầu:

-Dung Dung không nhận nổi chất độc đó đâu !

Lý Hồng Tụ cười nhẹ :

-Về võ công, không ai chối cãi sở năng của huynh, nhưng về ám khí, vị tất Lưu huynh hơn nổi Tống Diêm Nhi ? Về thuật cải sửa dung mạo Lưu huynh lại kém xa Dung thơ thơ !

Tiểu Phi gật đầu :

-Đành là thế, song người này có phải trúng độc đâu ? Ít nhất, cũng không hoàn toàn do độc !

Lý Hồng Tụ bật cười khanh khách :

-Nếu không trúng độc thì trúng đường chắc, trúng mật chắc !

Tiểu Phi không nao núng :

-Rất có thể ! Đường ! Nước đường ! Nạn nhân trúng nước đường !

Lý Hồng Tụ trở mặt :

-Nước đường ?

-Tiểu Phi gật đầu :

-Đó là một sản phẩm do Thiên Nhất Thần Thủy Cung chế luyện, giang hồ gọi là Thiên Nhất Thần Thủy, còn người trong Thủy Cung thì gọi là Trọng Thủy.

Lý Hồng Tụ chớp mắt:

-Thiên Nhất Thần Thủy là một loại độc được tối lợi hại, hơn tất cả mọi độc được trên giang hồ !

Tiểu Phi gật đầu :

-Đúng vậy rồi ! Nghe nói mỗi một giọt Thiên Nhất Thần Thủy có cái trọng lượng ngang ba trăm thùng nước, điều đó khó tin thật nhưng nhiều người đều công nhận là sự thật mình phải tin là thật. Người thường chỉ uống một giọt thôi, thân thể sẽ nổ tung ra mà chết ngay.

Chàng thở dài mấy tiếng nói tiếp :

-Lợi hại hơn hết là Thiên nhất thần thủy không màu sắc, không mùi vị, dù cho ai nghi ngờ mà nếm thử, vẫn không thể hiểu được cái đặc chất của nó như thế nào ? Cho nên Sa Mạc Vương phải uống nhầm, điều đó tưởng không có gì phải lấy làm lạ.

Lý Hồng Tụ lại hỏi :

-Nhưng...có chắc người này là Trác Mộc Hợp chăng ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Không còn nghi ngờ gì nữa.

Lý Hồng Tụ chớp mắt :

-Hắn đã biến dạng như thế này, còn nhận làm sao được mà dám quả quyết ?

Tiểu Phi điểm nhẹ một nụ cười :

-Y phục của hắn tầm thường thật nhưng đặc biệt là đôi giày của hắn. Đôi giày đó thuộc loại của bọn du mục thường dùng. Thân thể hắn hãy còn làn da tươi mát, nhưng mặt hắn sạm nám như những gương mặt dày dạn phong trần. Ngàn ấy điểm, chứng tỏ hắn từng xuôi ngược vùng sa mạc trải nắng dầm sương, chan mưa, hứng gió, nơi hồng hắn có cái khoen cài dao. Hiện tại dao và vỏ dao đã mất điều đó chứng tỏ hắn có một thanh dao rất quý, kẻ đã sát hại hắn tự nhiên phải tước đoạt, chứ sao lại để một thanh dao quý mai một theo xác hắn vào lòng biển sâu.

Chàng dừng lại nhìn xác chết một chút rồi từ từ nói tiếp :

-Với những đặc điểm đó, mình có thể đoán chắc cái xác này là của Sa Mạc Vương Vô Ảnh Thần Dao Trác Mộc Hợp !

Lý Hồng Tụ tắc lưỡi :

-Tôi xem Lưu huynh nên đổi nghề là phải ! Giá mà Lưu huynh làm cái việc điều tra, tuần sát, thì kết quả mỹ mãn vô cùng ! Có thể cái lão Thốc Ưng nào đó, nổi danh vì tài thính tai cũng phải bái phục !

Tiểu Phi bật cười sang sảng :

-Chưa hết ! Hắn có mang một chiếc ngân bài, mặt ngân bài có khắc hình một con lạc đà có đôi cánh dài, chiếc ngân bài đủ nói lên nhân vật mang nó là ai ?

Lý Hồng Tụ bật cười theo :

-Lưu huynh đúng là một nhân tài ! Phục lắm rồi !

Bỗng nàng tắt nụ cười, cau mày nói tiếp :

-Cứ như sự việc này thì Sa Mạc Vương và Thần Thủy cung có gay cấn với nhau làm sao đó, chắc sự gay cấn đó quan hệ không nhỏ đâu. Giờ đây, Sa Mạc Vương đã chết, chứng tỏ...

Tiểu Phi hừ một tiếng, chận lời :

-Lý muội muốn bảo ngu huynh đừng tìm hiểu xa hơn ?

Lý Hồng Tụ thở dài :

-Tôi không có ý khuyên Lưu huynh đừng nhúng tay vào cuộc tranh chấp của những người ấy, tôi chỉ mong Lưu huynh nên cẩn thận. đề dặt hơn.

Tiểu Phi ngẩng mặt lên không nhìn mây lơ lửng trôi qua, cười nhẹ:

-Nghe nói bọn môn đệ Thần Thủy Cung, đều là nữ nhân, tất cả lại là những trang tuyệt sắc, nhưng không rõ họ có đẹp bằng ba vị cô nương trên thuyền này chăng !

Lý Hồng Tụ lắc đầu cười khổ :

-Lưu huynh lại động tính hào hoa rồi đấy hử !

oOo

Sau một lúc lâu, mặt biển y nhiên với sóng lượn chập chờn, không còn một thi thể nào nổi lên nữa cả.

Lý Hồng Tụ buông một câu :

-Chẳng có gì lạ nữa đâu, Lưu huynh ạ !Chờ mãi vô ích !

Tiểu Phi đưa ra nhận xét :

-Nếu không còn một xác chết nào khác, thì sự việc phải dừng lại với nghi vấn quanh Thần Thủy cung. Nếu động cơ cuộc tranh chấp là một kho tàng báu vật, thì kho tàng báu vật đó hiện do Thần Thủy cung chiếm giữ !

Lý Hồng Tụ trầm giọng :

-Giả sử còn xác chết nổi lên kế tiếp ?

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Thì cứ nghiệm xét xác chết cuối cùng, tìm hiểu nạn nhân là ai, chết vì tay ai, mình sẽ hiểu cái liên hệ của họ, rồi bắt đầu từ đó mà truy nguyên !

Lý Hồng Tụ trầm ngâm một chút :

-Không lý số cao thủ này mất mạng vì cuộc tranh chấp một kho tàng ?

Tiểu Phi cười mỉm :

-Hầu hết những vụ bất đắc kỳ tử trên đời, đều do tranh thủ quyền lợi tinh thần, vật chất, những cao thủ này có chết như thế, cũng không phải là điều lạ ! Lý muội

nên hiểu, tham vọng vô lý thì táng mạng vô lý. Mà con người ai lại không tham ? Khi lòng tham kích động thì còn lý trí gì mà phân biệt phải với trái ?

Lý Hồng Tụ nhìn ra xa mơ màng :

-Dẫn dụ được lòng tham của số cao thủ này, hẳn phải là một miếng mồi lớn ! Mà kẻ gieo mồi hẳn có một tâm cơ kỳ xảo !

Những phát hiện vừa qua gây niềm thích thú phần nào cho nàng, ánh mắt nàng ngời sáng lên, mặt mày tươi lạ.

Đột nhiên từ dưới khoang thuyền, Tống Diêm Nhi vọt miệng gọi vọng lên:

-Có lẽ hai cô cậu không hề biết Dung thơ có một người cô trong hàng môn hạ Thần Thủy cung ?

Tiểu Phi sáng mắt :

-A ! Dung Dung có người cô trong tổ chức ấy sao ?

Chàng tha thiết hơn :

-Không rõ hai năm nay, Dung Dung đã đỡ chưa ? Có còn chảy nước mũi chẳng?

Lý Hồng Tụ mỉm cười :

-Lưu huỳnh muốn cho chị ấy lên sàn thuyền ?

Tiểu Phi lắc đầu :

-Không ! Gió lộng thế này, ai lại để người bệnh ra nơi trống trải.

Một giọng dịu hiền ấm áp, đáp lời chàng :

-Không sao đâu ! Tôi đã đỡ rồi, chỉ cần nghe một câu nói như vậy cũng hết bệnh ngay, không cần uống thuốc. Tôi...

Tống Diêm Nhi cao giọng :

-Ấy chết ! Dung thơ không khéo lại làm mưu họ đấy ! Họ đã biết Dung thơ sắp lên đến nơi, nên cố ý tỏ ra thiết tha lo nghĩ cho Dung thơ nghe lọt mà cảm họ đấy thôi.

Giọng nói ấm dịu lại vang lên như gió vờn cành liễu:

-Dù cho họ cố ý, miễn là họ nói ra như vậy, dù giả dối mà nói đi, nghe cũng khoái lắm rồi ! Nghe lời giả dối mà mát ruột lòng cũng hơn chẳng nghe được gì cả!

Tiếp theo câu nói, một bóng người hiện ra, yếu điệu diễm kiều trong lớp áo mỏng dài phủ gót.

Ánh tà dương rải vàng trên mái tóc đen huyền của bóng đó, ánh tà dương rọi vào đôi mắt xanh biếc chớp ngời, ánh tà dương soi rõ đôi môi mọng đỏ, tất cả những sự kiện đó tạo nàng thiếu nữ vừa xuất hiện thành một người trời từ thượng uyển nhân bộ xuống trần gian chập chờn trên mặt trùng dương lúc hoàng hôn thu dọn những tia nắng xa vời.

Lý Hồng Tụ dậm chân kêu khổ:

-Dung thơ ! Gió lớn thế này, Dung thơ lên đây làm chi ? Không khéo lại nằm liệt giường ra đấy, khiến cho vị công tử đa tình của chúng ta kia lại phẫn nộ mà hành hạ bọn tôi ! Khổ lắm nhé !

Tô Dung Dung mỉm cười :

-Trên sàn thuyền nhiệt náo quá, tôi làm sao nằm yên được trong cái xó khoang u tối chứ ? Huống chi, tôi mấy cái xác kia xem có đúng là Thần Thủy Cung liên quan đến sự tình hay không vậy mà !

Tay nàng có cầm sẵn một chiếc áo gấm, àng choàng chiếc áo đó lên người Tiểu Phi, dịu giọng găt yêu:

-Chiều hôm gió lạnh, ai lại để mình trần như thế chứ !

Tiểu Phi vừa cười vừa than :

-Cứ lo nghĩ cho người khác không chịu sẵn sóc lấy mình, thảo nào mà chẳng đau ốm !

Lý Hồng Tụ cười lớn:

-A ! Dung thơ vì lo cho người ta nên phát bệnh đấy ! Còn bọn tôi suốt đời mạnh khỏe, chắc tại mình không hề quan tâm đến ai khác. Ha ha !

Tô Dung Dung đưa tay phớt yêu vào má nàng :

-Lại muốn phát cáu rồi đấy phải không ? Đừng ! Đừng ! Người sống được bao lâu, cáu làm chi cho mau già, mau xấu ?

Lý Hồng Tụ ôm chầm lấy nàng, bật cười kahnh khách :

-Phải ! Tôi hay cáu lắm ! Mà tôi cũng hay ghen lắm ! Tôi xấu như vậy sao Dung thơ còn thích tôi ?

nàng bế Tô Dung Dung lên cao, amng nàng đến tận mạn thuyền.

Vừa lúc đó, một cái xác nữa, xác thứ năm trôi đến.

oOo

Nói là một cái xác, không đúng lắm, bởi nó không toàn vẹn.

Trợn bờ vai bên tả, luôn cánh tay bị chém đứt, may mà gương mặt vẫn còn nguyên, có lẽ lúc bị địch tấn công, nạn nhân chỉ kịp nhếch đầu qua một bên, còn thân hình không xô dịch đúng lúc, nên bị băng đi mất. Gương mặt đó đẹp vô song, kẻ nào hạ thủ đúng là một tên tàn bạo không hề thương hương tiếc ngọc, bởi nạn nhân là một nữ nhân, là một cân quốc anh thư.

Nàng vận một chiếc áo bằng sa tuyệt đẹp, hông có thắt sợi dây tơ màu bạc, mang đôi giày cũng màu bạc.

Chiếc áo mất đi một phần theo bờ vai và cánh tay, phần còn lại nhuộm máu đỏ loang lổ như có hoa, nếu không có sợi dây tơ bạc cột chắc vào thân, có lẽ sóng biển đã lật trần rồi.

Tô Dung Dung quay nhìn nơi khác, mắt rướm lệ.

Lý Hồng Tụ cũng quay mặt đi trầm giọng hỏi :

-Dung thơ ! Môn hạ của Thần Thủy Cung phải không ?

Tô Dung Dung nhẹ gật đầu.

Tiểu Phi thở dài :

-Người đẹp như thế này, kẻ nào nhẫn tâm hạ thủ chứ ?

Lý Hồng Tụ bĩu môi:

-Vì quá nhẫn tâm, nên kẻ hạ độc thủ phải đền tội ! kẻ đó cũng đã chết, còn có đâu !

Tiểu Phi trở mặt :

-Chưa biết người, sao lại người đã chết ? Kẻ hạ độc thủ là Sa Mạc Vương Vô Ảnh Thần Dao Trác Mộc Hợp ?

Lý Hồng Tụ gật đầu :

-Tự nhiên là hấn rồi ! Trừ hấn ra, còn ai có đường đao chớp nhoáng.

Tiểu Phi buột miệng kêu :

-A !

Lý Hồng Tụ dẫn giải:

-Phát giác ra mình bị đầu độc rồi, Trác Mộc Hợp vận dụng lực tàn trước khi tắc thở, tặng nàng một nhát đao. Nhát đao đó, phát xuất với tất cả cảm hờn phần uất tự nhiên, nó phải nhanh phải mạnh phải chuẩn.

Tiểu Phi lộ vẻ u buồn :

-Cũng có lý như vậy lắm !

Lý Hồng Tụ hở ra ảm đạm :

-Hiện tại, sự việc ngưng đọng tại đây, mình không còn sự kiện nào để tra cứu xa hơn, không còn điều gì nữa đâu !

Tiểu Phi chớp mắt :

-Không còn ?

Lý Hồng Tụ bĩu môi :

-Người đã chết hết, sóng trùng dương đã đưa đến cho ta xác cuối cùng thì còn việc gì nữa chứ !

Tiểu Phi chưa hoàn toàn đồng ý với nhận định của nàng :

-Lý muội cho là nàng này chết vì tay Trác Mộc Hợp ?

Lý Hồng Tụ đảo mắt nhìn cái không toàn vẹn một thoáng :

-Lưu huynh có ý kiến khác chăng ?

Tiểu Phi điểm một nụ cười :

-Lý muội còn quên một việc, Trác Mộc Hợp chết, thanh Đại Phong Dao của hấn cũng mất luôn. Kẻ nào đoạt thanh đao của hấn dùng thanh đao sát hại nàng này, cố ý làm cho người ta phải tin là sự việc kết thúc với hai cái xác cuối cùng, kết thúc bằng một cuộc tương sát giữa nhau, không có kẻ thứ ba.

Lý Hồng Tụ kêu lên :

-A ! Đúng rồi !

Tiểu Phi từ từ tiếp nối :

-Kẻ đó muốn làm cho mọi người tin là sự việc đã kết thúc, nếu thực ra, sự việc tự nó kết thúc thì cần gì hắn muốn ! Vì hắn muốn, nên chưa hắn đã kết thúc. và nếu tôi không võ đoán thì sự việc chỉ mới bắt đầu thôi ! Bắt đầu từ ý muốn của kẻ sau cùng...

Tô Dung Dung vụt hỏi :

-Hắn không muốn có ai khác chen vào vụ này ? Phải vậy chăng ?

Lý Hồng Tụ mơ màng :

-Tại sao hắn không hủy diệt chiếc xác cuối cùng, cho không ai nhận ra được ? Không nhận ra được thì còn ai can thiệp làm gì ? Mà biết can thiệp như thế nào, bởi nạn nhân là một người lạ !

Tiểu Phi cười nhẹ :

-Tất cả đều những nhân vật hữu danh trên giang hồ, rất có thể họ là những tay lãnh đạo môn phái, họ chết đi môn đệ của họ sẽ tương cứu. Họ chết mất thân, thì sự biệt tích của họ càng khinh động môn đệ họ hơn !

Tô Dung Dung cau mày:

-Sở dĩ...

oOo